

Герцогътъ д'Уседа възнегодува.

Графинята са престори че е помного отъ него сърдита.

Герцогътъ побѣснѣ; а увлеченіето на графинята бѣше толкози страшно, щото са принуди да я укроти той.

И раната бѣше дълбока; тя го докачи въ сърцето или подобръ въ самолюбіето му; тя бѣше неизлѣчима.

Той наченж да завижда на почеститѣ, и на властѣта на баща си. Тщетны бѣхж ласкателствата, почеститѣ които му са струвахж. Той разумѣваше вече че хората иджтъ първо до него за да стигнжтъ до баща му, и лесно виждаше че той не значаше нищо, не правяше нищо. По тѣзи причина, въ сърцето му са роди естественното чувство на оппозиціята, което го подбуждаше да критикува и укорява сичкитѣ дѣла на баща си. Отъ тукъ, вмѣкнж са и са разви въ надутата му глава идеята, че ако бы той управлялъ работитѣ, тѣ съвсѣмъ инакъ ще отивахж, и за туй осѣщаше безмѣрно желаніе да стигне до найвысоката държавна служба.

Но вышата тѣзи служба са занимаваше отъ другито . . . . Първата тѣзи служба, къмъ която го подканяше сичкыйтъ свѣтъ, трѣбаше, за да я земе и да свѣтне, да е праздна . . . Прочее, какъто думаше Есковаръ, който обичаше умозаклученіята, прочее трѣбаше . . . за интереса на Испанія, да пожелајжтъ оттегляньето на герцога де-Лерма отъ работитѣ.

И тѣй, като минуваше отъ едно умозаклученіе къмъ друго, герцогъ д'Уседа достигнж да желае твърдѣ много оттегляньето на баща си, а отъ желаніето до съдѣйствието не остава освѣнъ една стѣпка.